

Eduard Soukup: Nastolení vojenské junty v Řecku (1967–1974), role Spojených států amerických a její odraz v Československu Ústav řeckých a latinských studií, FF UK, Praha 2019, 45 s.

Eduard Soukup vystudoval novořeckou filologii a íránistiku a pro svou bakalářskou práci si vybral téma *Nastolení vojenské junty v Řecku (1967–1974), role Spojených států amerických a její odraz v Československu*.

Práce je přehledně členěna do několika organicky na sebe navazujících celků:

První kapitola mapuje historii americko-řeckých vztahů od konce druhé světové války až do vojenského převratu v dubnu roku 1967. Pozornost je věnována roli Spojených států v poválečném vývoji Řecka.

Druhá kapitola se týká americké role v puči a americko-řeckých vztahů za junty, také rozdílných přístupů tehdejších amerických prezidentů k řeckému vojenskému režimu.

Třetí kapitola se zpracovává vnitrostátní československou korespondenci v reakci na řecký převrat, stanoviska komunistů a instrukce z Moskvy.

Čtvrtá kapitola shrnuje československé záznamy o událostech v Řecku mezi lety 1967 a 1968.

Z výše uvedeného výčtu vyplývá, že se jedná o téma z nedávné historie, nanejvýš závažné a nadto propojující společnou historii tří zemí ze tří perspektiv. Kolega Soukup přitom využívá jak převážně cizojazyčnou literaturu, tak relevantní prameny Národního archivu ČR. Při takto nesourodých textech třeba ocenit vesměs jednotný styl práce, jasnou koncepci a postup a zejména čtivost, což ukazuje na studentovu jazykovou vyzrálou, rozlišovací schopnost, a možnou zkušenost s psaním, resp. schopnost psaním zaujmout.

O možné zkušenosti mluvím proto, že se zjevně netýká psaní odborného textu, návyků a dodržování formalit, které čtenáři usnadňují orientaci v odborném pojednání. Soukupův jinak čtivý místy až strhující text je neustále něčím narušován. Konkrétně se jedná o kumulaci kurzivy a uvozovek, faktickou absenci úvodu – ten je téměř shodný s abstraktem, takže v krátkém odstupu čteme totéž, nejasným zůstává způsob citace – odkazováno na zdroj je téměř po každém odstavci; není jasné, proč autor nenechává v odborném textu citovanou pasáž v originále a případně ji nepřeloží v hranaté závorce či v pozn. pod čarou. – Zpráva ruského velvyslance v ČSSR Červoněnka z léta roku 1967 byla podána v ruštině, češtině nebo v českém překladu? Jaký má rozsah? ...atd. Dále postrádám originální názvy organizací či skupin –

Oponentský posudek bakalářské práce

uváděny jsou pouze zkratky a v závorce rozepsaný český překlad, takže původní název je nutné dohledávat. Příklady uvedených formálních nedostatků lze nalézt hned v úvodní kapitole na str. 10 a pak téměř na každé straně, takže je zbytečné je vypisovat, je jich mnoho. Také rozřazení jednotlivých titulů do skupin „primární literatura“ a „sekundární literatura“ (str. 44) fakticky neodpovídá skutečnosti. V tomto případě bych volila jednodušší způsob členění na prameny a literaturu, popř. ještě elektronické zdroje, bylo-li jich užito. Samotných překlepů a gramatických chyb je v práci jen málo.

Formálně i tematicky lze pak práci rozdělit na dvě půlky: první rozsáhlejší je fakticky kompilát nastiňující americko-řecké vztahy, druhá kratší polovina je ovšem převážně původní badatelskou prací nastiňující československý postoj k událostem v Řecku. Jak už bylo uvedeno výše, velmi oceňuji autorovu schopnost zachovat až na výjimky v podstatě jednotný styl psaní i v přechodu mezi oběma částmi. Také si cením výběr relevantních informací a jejich dílčí zhodnocení, které působí přesvědčivě. Ke spokojenosti mi však chybí alespoň krátké zhodnocení pramenů a literatury, informace o autorech, kteří se měli možnost (a za jakých okolností) k citlivým informacím dostat, víme-li to vůbec. Stejně tak postrádám zhodnocení vlastní práce v archivu elementární popis pramenů atp., zkrátka elementární rutinní badatelský postup. Odtud se také dostáváme zpět k absenci úvodu bakalářské práce, kde bývá uváděno, proč se student rozhodl zpracovat příslušné téma a co ho k tomu přimělo, což by jistě dovysvětlilo i způsob studentova zpracování.

Za hlavní přínos této bakalářské práce považuji skutečnost, že nabízí a otvírá nový pohled skrze archivní zdroje na události nedávné československé historie ve vztahu k Řecku. Dokládá, že česko-řecké vztahy byly na sklonku 60. let určovány jak SSSR, tak USA na úrovni politické i kulturní. A také dílčím způsobem přispívá dramatickým příběhem řecké studentky v Praze – bez ohledu na jistou zpolitizovanost celé kauzy – k živému obrazu tehdejšího Československa.

Písemná práce i s přihlédnutím k náročnosti tématu splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji k obhajobě s hodnocením velmi dobře, při vynikající obhajobě i výborně.

V Praze 22. srpna 2019

Mgr. Pavlína Šípová, PhD.
Ústav řeckých a latinských studií
Filozofická fakulta Univerzity Karlovy